

Oh, que cansatestic de la meva
 covarda, vella, tan salvatge terra,
 i com m'agradaria d'allunyar-me'n,
 nord enllà,
 on diuen que la gent és neta
 i noble, culta, rica, lliure,
 desvetllada i feliç!

Aleshores, a la congregació, els germans dirien
 desaprovant: «Com l'ocell que deixa el niu,
 així l'home que se'n va del seu indret»,
 mentre jo, ja ben lluny, em riuria
 de la llei i de l'antiga saviesa
 d'aquest meu àrid poble.

Però no he de seguir mai el meu somni
 i em quedaré **aquí** fins a la mort.
 Car sóc també molt covard i salvatge
 i estimo a més amb un
 desesperat dolor
 aquesta meva pobra,
 bruta, trista, dissortada pàtria.

Salvador Espriu

Bon Nadal
 i Any Nou

Joaquim Arana i Pelegri

LLEIDA, desembre de 1972